LIBRIS | We know books

HENRY GILBERT

ROBIN HOOD

Traducere de Octav Botez
Prefață de Lucian Pricop

EDITURA CARTEX 2000

LIBRIS We know books

Coperta: Dana Popescu
Tehnoredactor: Ecaterina Pîslă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GILBERT, HENRY
Robin Hood / Henry Gilbert; trad. de: Octav Botez; pref. de Lucian Pricop – Ed. a 3-a – București: Cartex 2000, 2022

ISBN 978-606-091-024-4

I. Botez, Octav (trad.)
II. Pricop, Lucian (pref.)

821.111

Pentru comenzi și informații, vă rugăm să ne contactați la:

- Tel/fax: 021/323.41.30; 021/323.00.76
- Tel: 0745.069.898; 0729.951.763
- www.edituracartex.ro
- e-mail: comenzi@edituracartex.ro
- e-mail: comanda.cartex@gmail.com
- O.P. 4, C.P. 184, București

CUPRINS

Robin Hood a existat cu adevărat sau e doar o ficțiune literară? (Lucian Pricop) 7

Prefață 11
Cum a ajuns Robin Hood să fie proscris 15
Cum a furat micul John cina pădurarului și cum s-a întâlnit el cu Robin Hood 50
Cum s-a luptat Robin Hood cu spionul cerșetor și cum l-a prins pe șerif 79
Cum l-a întâlnit Robin Hood pe taica Tuck 109
Cum s-a căsătorit Alan de Tranmire cu Lady Alice, datorită ajutorului dat de Robin Hood și de Jack, fiul lui Wilkin 131
Cum l-a ajutat Robin Hood pe Sir Herbrand 154
Cum l-a salvat Robin Hood pe Will Stuteley și cum l-a pedepsit pe Richard Malbête, spionul cerșetor 176
Cum l-a omorât Robin Hood pe șerif 192
Regele Richard îl întâlnește pe Robin 202
Incendierea Castelului Evil Hold 211
Despre moartea lui Robin Hood 217

LIBRIS | We know books

Cum a ajuns Robin Hood să fie proscris

Era în timpul verii, ziua în amiaza mare și pădurea părea adormită. Din când în când câte o adiere făcea să freamăte frunzele late ale stejarilor; singurul sunet ce se auzea era zumzetul ușor al gâzelor ce zburau neîncetat încoace și încolo, în răcoarea și în lumina slabă de sub ramurile boltite ale copacilor.

Locul părea atât de liniștit și de singuratic încât ai fi crezut că numai roșcatul cerb sălbatic, sau vrăjmașul său neîmblânzit, lupul cu pași furișați, mai trecuse pe acolo de la începutul lumii. Era și o cărăruie, ascunsă printre tufele dese de aluni, calcedonii și plante cățărătoare, dar atât de îngustă și de firavă încât sigur nu putuse fi croită decât de pașii ușori și grabnici ai căprioarei și iepurilor, ce-și aveau vizuina într-o măgurice dintre rădăcinile fagului apropiat.

Într-adevăr, puțini erau poporenii care veneau câteodată pe aceste meleaguri, pentru că ele se aflau în partea cea mai îndepărtată a codrului Barnisdale. Și apoi, cine avea dreptul să vină aici, în afara pădurarului regelui, cel ce ținea sub pază strașnică cerbul regelui?

Totuși, iepurii ce s-au hrănit în fața vizuinelor lor ori s-au jucat până atunci, făcând pozne și nebunii, păreau s-o fi zbughit acum în vizuini, de parcă s-au speriat de cel ce trecuse pe acolo. Abia acum, unul sau doi ieșeau tiptil să vadă dacă lucrurile s-au

LIBRIS | We know books

potolit din nou. Apoi, vreun urecheat mânat de spirit aventurier țâșnea afară urmat imediat de alții.

Puțin mai departe de măgurice, unde iepurii se ciupeau și se împingeau în joaca lor năstrușnică, poteca făcea o cotitură, apoi trunchiurile uriașe ale arborilor se răreau și lumina cerului cobora cu îmbelșugare printre crengi. Mai departe, arborii dispăreau și potecuța ascunsă dădea într-o poiană întinsă, unde creștea iarba și unde se ridicau, ici și colo, tufe de ilice și aluni.

Un om stătea lângă potecă, după un copac, și privea în poiană. Era îmbrăcat într-o tunică de stofă verde, aspră, deschisă în partea de sus, lăsând să i se vadă gâtul bronzat. În jurul mijlocului purta o centură lată de piele, în care erau înfipte într-o parte un pumnal și în alta trei săgeți lungi. Pantalonii scurți din piele moale îi acopereau coapsele; sub ei purta alții, de lână verde, care îi ajungeau până la călcâie.

În picioare avea încălțări din piele tare, de porc.

Capul, cu păr castaniu închis, îi era acoperit cu o căciuliță de catifea, în care era înfiptă o pană scurtă, smulsă din aripa unui plăier. Într-o mână ținea un arc lung, iar cealaltă și-o odihnea pe trunchiul neted al fagului din fața sa.

Privea stăruitor la o tufă din poiană, aflată destul de aproape, și nici un mușchi nu i se mișca în timpul așteptării. Câteodată se uita și mai încolo, spre marginea poienii, unde, lângă un colț al pădurii, doi-trei cerbi pășteau pe sub copaci, înaintând spre locul unde se afla el. Deodată, văzu tufișurile mișcându-se pe furiș; un cap zburlit ieși dintre frunze și un om cu fața răvășită privi cu grijă într-o parte și într-alta. În clipa următoare, din tufișul unde se ascundea omul, țâșni o săgeată. Aceasta se îndreptă drept spre cerbii care pășteau, înfigându-se în pieptul celei mai apropiate ciute. Aceasta alergă câțiva pași și apoi căzu; celelalte animale, înspăimântate, fugiră printre arbori.

Omul pitit nu ieși îndată din ascunzătoare ca să ia animalul doborât. El aștepta răbdător cât ai fi numărat până la cincizeci, deoarece știa că dacă ar fi fost pe acolo vreun pădurar ce ar fi pândit prin împrejurimi și ar fi întâlnit cerbii înspăimântați, a căror

tovarășă fusese ucisă, și-ar fi dat seama, după aerul lor înfricoșat, că se întâmplase ceva rău și ar fi căutat pe făptaș.

Clipele treceau încet și nu se simțea vreo mișcare; nici omul ascuns nici cel care-l pândea nu ieșiră la iveală. Nici nu apăru vreun pădurar dinspre colțul de pădure unde dispăruseră cerbii. Simțindu-se deci în siguranță, omul ieși din tufiș, dar în mână nu avea nici arc, nici săgeți, fiindcă le dosise în ascunzătoare, ca să le ia de acolo altă dată.

Era îmbrăcat cu o haină din stofă cafenie, țesută în casă, aspră și zdrențuită așa cum purtau șerbii, cu o funie în jurul ei; membrele inferioare erau pe jumătate acoperite cu pantaloni lăbărțați din același material cu tunica dar mai găurit și mai peticit. Privind într-o parte și într-alta, merse aplecat până la ciută și, aruncându-se asupra ei, își smulse cuțitul din cingătoare și începu cu înfrigurare să taie bucăți din părțile cele mai fragede ale vânatului. Omul de după copac îl privi, fără a-l recunoaște, și murmură:

– Săracul de tine!

Șerbul înfășură carnea ciutei într-o bucată de pânză aspră, se ridică și dispăru printre arbori. Apoi, cu pași iuți și neauziți, cel ce aștepta se întoarse pe potecă și se afundă în adâncurile pădurii. Câteva clipe mai târziu șerbul, privind precaut într-o parte și într-alta, trecu repede printre trunchiurile copacilor. Din când în când se oprea și își ștergea mâinile înroșite de iarba mare și moale ca să îndepărteze petele trădătoare de sânge.

Deodată, când ieși de după trunchiul uriaș al unui stejar, văzu pe potecă, în fața sa, apărând silueta înaltă a omului care-l pândise. Îndată mâna i se îndreptă spre cuțit și păru gata să atace.

– Omule, spuse cel în tunică verde, ce nebunie te-a împins până aici?

– Nebunie! răspunse. De data asta n-am făcut-o pentru mine, jupâne Robin. Băiatul îmi moare de foame și asta nu trebuie să se întâmple atât timp cât sunt cerbi în pădure.

– Băiatul tău, Scarlet? zise Robin. Fiul surorii tale stă acum la tine?

LIBRIS | We know books

– Da, răspunse Scarlet. Ai fost plecat în ultimele trei săptămâni și n-ai cum să știi.

Vorbeau cu voce tare mergând amândoi pe poteca îngustă. Robin înainte, Scarlet în urmă.

– Acum o săptămână, urmă Scarlet, omul surorii mele, John a'Green, s-a îmbolnăvit și a murit. Ce a făcut logofătul lordului? A zis: „Afară cu tine, muiere, vezi-ți singură de grijă! Țarina se dă numai bărbaților care fac slujbă pentru ea!".

– Numai Guy de Gisborne putea să facă asta, zise Robin, câinele cu inima de piatră.

– A plecat numai cu trențele de pe ea și de pe copii, zise scrâșnind Scarlet. Dacă aș fi fost acolo nu mi-aș fi putut scuti cuțitul de beregata lui. Ea a venit la mine, era năucită și bolnavă. Avea într-a-devăr boala foamei, o durea pântecul și a murit săptămâna trecută. Pe cei doi mai mici i-au luat vecinii și eu l-am păstrat pe Gilbert. Sunt singur și mi-e drag de el, dar dacă i s-ar întâmpla vreun rău am să-l spintec pe Guy de Gisborne.

În vreme ce asculta scurta și tragica istorie a nimicirii căminului unui biet șerb, inima lui Robin se înfierbânta de furie împotriva logofătului, Sir Guy de Gisborne care administra cu o mână cumplită senioria Birkencar a călugărilor albi din St. Mary's Abbey. Dar știa că logofătul nu făcea mai mult decât îi îngăduiau abatele și călugării și blestema întreaga lor speță de oameni bogați și mândri care se dedaseră plăcerilor vânătorii și traiului bun pe seama slujbelor și a dijmelor stoarse de la amărâții de șerbi, socotiți nu oameni ci anexe din pământul senioriei pe care tot ei îl lucrau.

Robin, sau Robert de Locksley, după numele cu care era cunoscut logofătului și călugărilor, era un om liber care lucra prin învoială, un tânăr înstărit după cum se spunea; avea casa lui și țarina proprie, o fermă de vreo sută șaizeci de acri din cel mai bun pământ, la marginea senioriei și știa foarte bine că monarhii de mult își puseseră ochii lacomi pe mica sa posesiune. Aceasta se afla lângă pădure și se chema Outwoods. El și strămoșii lui dețineau pământul de câteva generații, mai întâi de la lorzii cărora

regele William le dăduse moșia Birkencar, iar mai apoi de la mănăstire, căreia ultimul proprietar, lordul Guy de Wrothsley, i-l lăsase prin testament.

Robin ținea pământul cu arendă și atât timp cât plătea arenda călugărilor, aceștia nu puteau în mod legal să-l scoată din fermă oricât de mult ar fi dorit ei s-o facă. Robin era privit de către abate ca un om nemulțumit și răutăcios. El înfruntase adesea pe abatele de la propria lui mănăstire și îi strigase în față cât de rău se purta el cu administratorii lui, cu șerbii și cu sărmanii oameni de pe seniorie.

O astfel de sfidare, în acele zile, era nemaipomenită și de aceea călugării și Guy de Gisborne, administratorul lor de la Birkencar, îl urau pe Robin și vorba lui liberă tot atât de mult pe cât Robin îi ura pe ei pentru că erau tirani și fățarnici.

– Păcat că am fost plecat! rosti Robin, ca răspuns la ultimele cuvinte ale lui Scarlet. Puteai însă să te duci la Outwoods, unde Scadlock ți-ar fi dat de mâncare.

– Așa, jupâne Robin, zise Scarlet, ai fost mereu un bun și adevărat prieten pentru noi toți. Numai că și eu am fost odată om liber și acum nu pot să-mi cerșesc pâinea. Ți-ai făcut destui dușmani din cauza noastră și n-aș vrea ca, pe deasupra, să mai trăiesc și eu pe seama dumitale. Nu, cât timp sunt cerbi în pădure eu și băiețelul nu vom muri de foame. Și apoi, jupâne Robin, ar trebui să mai vezi de dumneata. Dacă dușmanii ar ști cât de mult ai lipsit ar fi în stare să te declare proscris; am auzit șoptindu-se, că ți-ar lua pământul în lipsă și te-ar omorî când te-ai întoarce. Robin râse.

– Da, am auzit vorbindu-se în timp ce am fost plecat.

Scarlet se uită la el uimit. Credea că îi spusese prietenului său o taină mare și surprinzătoare.

– Ai auzit vorbindu-se? întrebă el. Mi se pare ciudat. Robin nu răspunse. Știa bine că dușmanii lui nu făceau decât să caute prilejul să-l aducă în sapă de lemn. Mulți care plecaseră în vreo călătorie mai lungă se înapoiaseră ca să afle că, în lipsa lor, dușmanii făcuseră jurământ în justiție cu cei care fugiseră, fiindcă

LIBRIS We know books

făcuseră vreo nelegiuire, să fie astfel declarați proscrișii și oricine putea să le taie capul.

Scarlet tăcea și se gândea la multe lucruri ciudate pe care șerbii, când se adunau laolaltă la o bere, după muncă, le povesteau despre marele lor prieten Robin.

Deodată, de undeva din fața lor, veni un sunet, ca un chițăit de veveriță. Apoi un timp fu tăcere, dar după aceea se auzi un urlet, un urlet depărtat și trist, ca de lup.

Robin se opri îndată, așeză arcul lung pe care-l avea în mână la rădăcina unui stejar înalt, împreună cu săgețile din cingătoare. Apoi, întorcându-se către Scarlet, îi zise încet dar poruncitor:

– Pune aici carnea de cerb pe care o ai în tunică! Repede, omule, să nu-ți vadă pădurarul pieptul umflat! Grăbește-te! Ascunde-o fuguța aici, la loc sigur!

Aproape mecanic, la tonul lui de comandă, Scarlet își scoase din sân cârpa aspră de cânepă în care înfășurase carnea ciutei și o așeză lângă arc și săgeți. În clipa următoare, Robin porni din nou. După câțiva pași, Scarlet se uită înapoi, la locul unde puseseră lucrurile. Acestea dispăruseră! Îl cuprinse parcă un fior rece și dădu să se oprească, dar vocea aspră a lui Robin îi spuse:

– Haide, omule, vino după mine!

Bietul Scarlet, neîndoindu-se că se află în fața unei forțe vrăjitorești, făcea așa cum i se porunci, dar se închină ca să se apere de rău.

În clipa următoare, pe poteca îngustă din fața lor, apărură trupurile întunecoase ale celor doi pădurari, cu arcuri și ciomege lungi în mâini. Privirile lor severe căutau aprig la Robin și la Scarlet și o clipă părură că se gândesc să-i oprească din drum.

Dar uitătura îndrăzneață a lui Robin, în timp ce înainta, îi făcu să-și schimbe gândurile și îi lăsară să treacă.

– Când omul liber și șerbul sunt găsiți împreună, zise unul în bătaie de joc, înseamnă că se urzește ceva rău pentru lordul lor.

– Și când doi pădurari sunt găsiți împreună, spuse Robin râzând sec, viața vreunui om sărman va fi grabnic scurtată cu ajutorul jurământului.

– Te cunosc, Robin de Locksley, răspunse cel ce vorbise întâi, așa cum te cunosc și mai marii dumitale, ca un om a cărui limbă se mișcă prea mult.

– Și eu te cunosc, Hugo cel Negru, îi întoarse vorba Robin, ca pe un om care-și doboară prietenul bun cu ajutorul jurământului și-i ia cei câțiva acri amărâți.

Fața omului se întunecă de furie în timp ce pădurarul celălalt râse de zăpăceala primului. Hugo cel Negru se uită la Robin de parcă ar fi vrut să se arunce asupra lui; dar ochii neînfricați ai lui Robin îl dominau și el se întoarse posomorât fără să mai scoată o vorbă.

Robin și Scarlet își reluară drumul și după scurtă vreme ieșiră din pădure.

Treceau acum prin tufișurile și crângurile dese din câmpia întinsă care despărțea fermele de seniorie din partea dinspre pădure.

Până la urmă ajunseseră în vârful unui povârniș; înaintea lor, câmpia se apleca spre culturile și pășunile care înconjurau micul sat de colibe al șerbilor și conacul seniorial, care se afla la o distanță bună, dincolo de sat, la jumătatea drumului până la alt povârniș. Scarlet privi cu atenție în partea aceea, ca nu cumva să-l vadă cineva venind dinspre pădure, că fugise de la lucru, de la construirea unui dig, pentru a vâna cerbul, și se întreba dacă lipsa lui nu fusese cumva descoperită. Chiar dacă ar fi fost descoperită, nu-i păsa că avea să treacă pe la postul de biciuire și să simtă biciul pe spatele-i gol; lucrul acesta tot avea să-l aștepte a doua zi când omul logofătului își va face turul și îl va găsi cu lucrul terminat numai pe jumătate. Oricum ar fi fost, băiețelul lui, Gilbert, va avea diseară o cină regească.

Așa va să fie? Își aduse aminte deodată și din nou îl cuprinse frica. Unde dispăruseră arcul și săgețile lui Robin și carnea lui de ciută? Le-o fi luat vreun spiriduș, ori s-o fi uitat el altundeva și le-or fi găsit până acum pădurarii? Își încleștă fălcile și privi înapoi, așteptând parcă să vadă pădurarii venind după el.

LIBRIS We know books

– Hei, rosti atunci Robin cu nepăsare, uite arcul și săgețile mele și carnea ta de ciută, prietene.

Întorcându-se, Scarlet văzu lucrurile lângă o movilă ierboasă la mică distanță de el, acolo unde era sigur că privise cu o clipă mai înainte și nu văzuse nimic.

– Jupâne, spuse el cu o voce tremurătoare, e curată vrăjitorie. Mă... mă... tem să nu afle nimeni că ești ajutat de spiritele rele care locuiesc în pădure...

– Scarlet, răspunse Robin, credeam că ești un om mai chibzuit, dar văd că ești la fel ca ceilalți, un prost. Nu-ți fie teamă pentru mine. Prietenii mei din pădure nu fac rău și nu sunt mai răi decât tine sau decât mine.

– Jupâne, zise Scarlet, părându-i rău de vorbele sale pripite, îți cer iertăciune pentru vorbele astea prostești. Limba mi-a luat-o înaintea gândurilor, căci m-am înspăimântat văzând aceste lucruri acolo unde nu era nimic mai înainte.

Dar știu că nu pot fi în pădure ființe mai rele decât în castelele întărite și în palatele popilor, ai căror stăpâni asupresc pe bieții șerbi. Spune-mi, jupâne, acesta care ne-a ajutat adineauri este vreun spiriduș așa cum îl numesc oamenii, un drăcușor?

Robin îl privi o clipă pe Scarlet drept în față, fără să zică nimic.

– Scarlet, vorbi el apoi, cred că va veni vremea când vom fi tu și cu mine, din nou în pădure, însă legați mai strâns. Atunci am să-ți arăt prietenii mei de aici. Dar până atunci, Scarlet, nici o vorbă despre ceea ce s-a întâmplat astăzi! Juri?

– Pe Fecioara Preacurată! zise Scarlet, ridicând mâna în chip de jurământ.

– Amin, spuse și Robin, scoțându-și căciula și aplecându-și capul la auzul numelui. Acum, continuă el, ia-ți carnea și dă-mi arcul și săgețile.

Trebuie să mă întorc în pădure. Și spune-i băiatului tău, Gilbert, că Robin îi urează să se facă repede bine, fiindcă aș vrea să merg cu el să vânez din nou ploieri.

– Da, zise Scarlet, și pe fața lui răvășită, de înfometat, străluci un zâmbet blând în timp ce vorbi. Băiețelului i-a plăcut întotdeauna să vorbească cu dumneata după ce l-ai luat în seamă. Vorbele dumitale au să-l îmbărbăteze.

După ce se despărțiră, Robin se întoarse și se afundă în crângul des, dar apucă altă direcție decât aceea din care venise cu Scarlet. Privi în sus, în soare, și își grăbi pașii, fiindcă își dădu seama că era ceasul două după-amiază. Ajunse repede la copaci și, croindu-și drum fără greș printre ei, se îndreptă spre sud, către drumul care mergea mai multe mile prin pădure de la Barnisdale la Nottinghamshire.

Cu pas sprinten și grăbit trecea Robin prin poieni, căci se ducea să vadă fata pe care o iubea mai mult decât orice pe lume. Numele ei era Marian și era fiica lui Richard Fitzwalter de Malaset Chase, unde se născuse. Marian era prietena lui de joacă și, deși ea era fată de conte, iar Robin doar răzeș, câtuși de puțin bogat, ei se îndrăgiră unul pe celălalt și își jurară că nici unul să nu ia în căsătorie pe altcineva.

În ziua aceea ea călătorea de la caastelul tatălui ei din Malaset la Linden Lea, lângă Nottingham, fiindcă voia să rămână un timp la castelul unchiului ei, Sir Richard din Lee, și Robin făgăduise că-i veghează trecerea prin pădure.

Nu după mult, ajunse la o potecă largă, cu iarbă deasă, în lungul căreia se vedeau făgașuri adânci de roți, ici și colo, prin părțile mlăștinoase. El porni iute de-a lungul lor și nu se opri decât după ce străbătu vreo cinci mile. Apoi, ajungând la o încrucișare cu alt drum, se opri, privi cercetător în jur și dispăru printre câțiva aluni care acopereau o movilă.

Merse o bucată de drum și ajunse într-o vale, unde pământul nu era acoperit de tufișuri. Deoparte era un loc gol, nisipos; drept acolo se opri Robin. Pe pământ erau câteva rămurele rupte care erau aruncate de vânt; sprijinindu-se cu mâinile pe genunchi, Robin se aplecă și le cercetă cu atenție.

LIBRIS We know books

„Una îndoită la capăt și opt rămurele drepte – își zice el; ceea ce înseamnă că un cavaler călare, cu opt servitori pe jos au poposit pe drumul de apus, nu departe de aici. Ce să fie asta"?

Se ridică și se întoarse repede pe drumul pe care venise și se adânci în pădurea care mărginea drumul din dreapta. Cu multă grijă își făcea loc printre arbori, căutând să nu calce pe vreo uscătură; prin iarbă mergea iute, dar ochii i se roteau în toate părțile, încercând să străpungă lumina slabă a pădurii dese din jur.

Deodată se lăsă în genunchi și își afundă privirile mai pătrunzător în adâncul pădurii. Auzise în față zgomotul slab al zăngănitului unui frâu; după scurt timp, pe când pândea printre ramurile unei tise tinere văzu, ascunsă în umbra cea mai deasă a copacilor, o ceată de oameni înarmați, în mijlocul cărora se afla călare un cavaler în zale.

Scrută cu atenție pe fiecare dintre ei, să afle cărui lord îi aparțin; oamenii pedeștri erau îmbrăcați în scurteici de piele, iar cavalerul purta un scut mare, terminat cu coadă de șarpe. Câteva clipe rămase nedumerit, încercând să înțeleagă cine erau acești oameni și de ce stăteau ascunși în pădure, ca și cum ar fi pândit vreun călător, așteptat să treacă. Apoi, cavalerul își roti privirea prin pădure și își potoli calul nărăvaș cu o mișcare nervoasă, înjurând.

La sunetul vocii sale, Robin îl recunoscu, fața i se înăspri și o lumină sălbatică îi apăru în ochi.

„Așa, Roger de Longchamp – își zise el în sine – ai vrea să-mi răpești cu forța pe doamna inimii mele, fiindcă nu-i poți câștiga bunăvoința prin mijloace cinstite"!

Acest Roger era un cavaler trufaș și despotic care ceruse mâna domnișoarei Marian, fiind însă respins de tatăl ei. Fitzwalter își iubea fata și, deși râdea de dragostea ei pentru Robin, totuși, n-ar fi dorit s-o dea unui om cu faimă atât de proastă ca Roger de Long-champ, fratele acelui prelat mândru, episcopul de FÉcamp, favorit al ducelui Richard.

Adesea Robin se gândea că Sir Roger de Longchamp sau oricare alt om, oricât de rău ar fi fost, putea să-l viziteze pe Sir

Richard Fitzwalter și să vorbească deschis cu Marian; atunci se întristă și se întreba dacă într-adevăr exista vreo urmă de adevăr în poveștile pe care bătrânul Stephen de Gamwell, unchiul său, i le istorisea în legătură cu stirpea sa nobilă; îi spusese că în urmă cu trei generații, strămoșii lui Robin stăpâneau pământuri întinse și multe conace și că fuseseră lorzi ai orașului Huntingdon. Dar fiindcă luaseră parte la nu știu ce revoltă a englezilor împotriva cuceritorului normand, pământurile fuseseră luate de rege, contele ucis, iar rudele lui gonite și aruncate la închisoare.

Toată lumea știa acum că pământurile și comitatul de Huntingdon erau în mâinile regelui însuși, că totul fusese dat lui David fratele regelui din Scoția. Dar Robin se întreba adesea dacă ar putea recâștiga o parte din onorurile de altădată și rangul familiei. Dacă ar fi putut, ar fi mers atunci și ar fi cerut cu îndrăzneală pe Marian și n-ar fi fost respins.

O mișcare printre oamenii care pândeau în fața lui îl făcu să-și întrerupă gândurile. Un om veni alergând printre copaci și se opri lângă cavaler, spunându-i cu o voce joasă:

– Vin! Domnișoara, însoțită de un paj sunt călare, ceilalți pe jos. Sunt nouă cu toții, mai ales oameni de casă.

– Bine, rosti cavalerul. Când se vor apropia, voi călări spre ei și voi pune mâna pe căpăstrul calului domnișoarei. Dacă mârlanul ce-o însoțește ar încerca să se ia după mine, doborâți-l!

Robin rânji necruțător auzindu-i spusa și luă o săgeată din cele pe care le avea strânse la cingătoare. Aproape îndată răsunară voci de oameni și zgomot de copite venind în lungul drumului ierbos și, după scurt timp, inima lui Robin se încălzi văzând, printre frunze, făptura blândă a domnișoarei Marian, călare pe un cal, cu gluga dată pe spate.

Vorbea cu Walter, logofătul tatălui ei, ce călărea alături.

În clipa următoare, cavalerul țâșni printre arbori urmat de oamenii săi. Curajosul Walter își împinse îndată calul înaintea celui al stăpânei sale și se pregăti să o apere cu un ciomag gros, în timp ce păzitorii ceilalți alergară, de asemenea, înaintea ei. Sir Roger lovi cu sabia în logofăt și tăie o bucată bună din ciomagul pe care